

The Wild Geese and the Water #3

Tot in de uiterste extase.

Vraag 1

Osho, wilt u alstublieft iets zeggen over de volgende woorden van de dichter, Kahlil Gibran:

‘Als liefde je wenkt, volg haar dan.

Liefde bezit niet noch kan ze een bezit zijn, want liefde is zichzelf genoeg.

Liefde kent geen ander verlangen dan zichzelf te vervullen.’

Anil Bharti,

Kahlil Gibran is een dichter, geen mysticus. Een dichter is een dromer, een mysticus is een ziener, en het verschil is enorm. Het verschil is niet alleen van kwantiteit maar van kwaliteit. De dichter kijkt niet naar de maan maar naar de reflectie van de maan in het troebele water van het meer. Hij heeft enkele glimpen hier en daar, maar ze zijn slechts glimpen en erg vaag. Zijn waarneming is niet helder, kan dat niet zijn, want hij is niet door de alchemie van meditatie gegaan. De mind staat tussen hem en de werkelijkheid, en de mind interpreteert altijd; het is een constante commentator. Het staat de werkelijkheid nooit toe je te bereiken zoals het is. Het vervormt haar, het polijst haar, het verandert haar. Het maakt haar naar zijn eigen vorm, zijn eigen patroon. Het geeft haar de vorm van zijn eigen ideeën, het kleurt haar. Natuurlijk zal iets van de werkelijkheid er zwakjes in voortbestaan, maar het is slechts iets fragmentarisch, alsof de dichter een mooie droom heeft gezien. Maar de mysticus weet het direct, onmiddellijk; er is geen interpretatie. De existentie en de mysticus zijn in een intense eenwording. De dichter is slechts een enkele keer in een soort communicatie, maar nooit in verbondenheid. In communicatie blijf je gescheiden, voor een moment samengevoegd maar toch gescheiden. In communie ben je niet meer, niet enkel voor een ogenblik samengevoegd – je bent er eenvoudig niet langer. Het is geen kwestie van een brug creëren, je bent geabsorbeerd, je bent in overeenstemming. Je bent in een staat van één zijn met de werkelijkheid. Onthoudt dit voor we gaan mediteren over deze mooie woorden van Kahlil Gibran – ze zijn prachtig. Hij is een van de meest sensitieve dichters van deze eeuw, maar hij is een dichter, geen mysticus; hij is geen Boeddha, geen Christus. Hij heeft de werkelijkheid niet gezien, hij heeft erover gedroomd. Zijn dromen zijn mooi, psychedelisch, maar dromen zijn dromen; zelfs als ze soms de werkelijkheid reflecteren, ze weerspiegelen haar slechts. Ze zijn echo's uit de verte, of misschien echo's van echo's van de echo's. Kahlil Gibran zegt: ‘Als liefde je wenkt, volg haar dan.’ Het wordt in de uitspraak gesuggereerd alsof liefde iets buiten jou is wat je moet volgen. Maar in feite, als liefde er is ben jij er niet; er is niemand die kan volgen. Liefde is overweldigend! Liefde is het einde van het ego. Wie is er om te volgen? Wie is er om niet te volgen? Als er nog steeds iemand is die kan volgen of niet volgen dan is het geen liefde, dan moet het iets anders zijn – misschien biologie, chemie, psychologie, maar geen liefde. Het moet iets instinctiefs zijn; het moet lust zijn, die zich als liefde verkoopt, zich camoufleert als liefde. Het moet iets dierlijks zijn. Als liefde er is bestaat er geen liefhebber; ze kunnen niet beiden tegelijk bestaan. Dat is onmogelijk, dat is niet de natuur van die dingen – ze kunnen niet samen bestaan. Als de liefhebber er is, dan is er geen liefde; als liefde er is, dan zul je de liefhebber nergens vinden. Wie moet er dan volgen? Wie gaat de roep van liefde horen en wie moet met de liefde meegaan? Als er iemand is om mee te gaan dan ontbreekt er iets – iets wat zeer basisch en fundamenteel is, ontbreekt. De uitspraak is mooi, maar is niet het gevolg van meditatie. Het is een hele verre echo; hij heeft erover gedroomd. Als je de Boeddha vraagt zal hij zeggen: Als liefde er is, dan ben jij er niet. En er is geen manier om het niet te volgen, er is geen manier er tegenin te gaan. Jij bent het! Maar dan zul je de Multi dimensionaliteit van het fenomeen liefde moeten begrijpen. De laagste dimensie is dierlijk; negenennegentig procent van de mensen gaan hieraan nooit voorbij. Dus als zij woorden als deze horen, ‘Als liefde je wenkt, volg haar dan,’ interpreteren ze deze volgens zichzelf. In alle talen van de wereld hebben we deze uitdrukking ‘falling in love’; het is veelbetekenend. Waarom dit vallen? – omdat het voor negenennegentig procent van de mensen het werkelijk een vallen is. Ze gaan terug naar de wereld van instincten, biologie, fysiologie. Ze worden gedomineerd door de hormonen, door de klieren, door de chemie van hun lichaam. Het gebeurt in de dieren, het gebeurt in de bomen – het is niet iets bijzonders, het is niets menselijks. Ik zal niet zeggen, ‘Als je biologie wenkt, volg haar dan.’ Ik zal zeggen, ‘Let op, wees bewust, wees

alert,' want als je niet bewust bent zal je zeker overgenomen worden, gedomineerd worden door het laagste element in je, door het meest ondergeschikte in je. Je zult gedomineerd en gestuurd worden door onbewust natuurlijke krachten. Dat is wat er gebeurt: in de naam van liefde gedragen mensen zich eenvoudig als dieren. Het is een vallen! Maar er zijn hogere dimensies van liefde ook... De eerste soort liefde lijkt alsof ze van buitenaf komt. Het komt werkelijk van buiten, want het komt van je buitenste laag en het centrum moet deze buitenste omtrek volgen. De buitenste laag is het meest ver weg van je; het is buiten jou. Jij bent ver weg van de omtrek in de diepste heilige plaats van je wezen.

Als liefde je roept betekent het dat het van de omtrek komt, ergens van buitenaf. En man raakt zijn hoofd kwijt in liefde voor een vrouw of een vrouw verliest haar hoofd in liefde voor een man, maar het is niet iets speciaal menselijks, het maakt geen deel uit van de menselijke waardigheid. Het is een vallen en het zal je ellende bezorgen. En onthoudt, het zal bezitterig zijn. En ook, als je goed oplet, zul je zien dat het niet alleen bezitterig is; diep weggestopt zal er ook een verlangen zijn om bezit te zijn. Je bent al het bezit van de natuur, nu zal het andere implicaties hebben. De man zal het bezit zijn van de vrouw, de vrouw zal het bezit zijn van de man... het hele conflict van de zogenaamde liefde. Wanneer dan ook je het bezit bent van iemand is er een dichotomie in je: je wilt bezit zijn en toch wil je vrij zijn. Er is een conflict in je: je wilt een bezit zijn want dat maakt dat jij je waardevol voelt, waard om te bezitten. Iemand geeft veel aandacht aan je, iemand beschouwt je als een geschenk, dus voel jij je goed als je een bezit bent. Maar aan de andere kant, tegelijkertijd voel je dat je gereduceerd bent tot een gebruiksartikel. Het kan een schat zijn, maar een schat heeft geen bewustzijn. Je wordt tot een ding gemaakt, je wordt gereduceerd tot de wereld van objecten, je wordt een voorwerp van bezit. Je bent je subjectiviteit aan het verliezen en de vrijheid van je subjectiviteit, vandaar het conflict. En je zult ellendig zijn want wat je ook doet zal slechts de helft van het verlangen vervullen, en de andere helft zal gefrustreerd blijven. Als je jezelf toestaat bezit te zijn, blijft het verlangen vrij te zijn onvervuld, het vecht; als je jezelf niet toestaat bezit te zijn ben je vrij, maar iets in jou gaat door met aandringen dat niemand jou als bezit heeft. Betekent het dat niemand jou naar waarde schat? Betekent het dat niemand zich voor jou de moeite neemt, niemand enige aandacht heeft, dat je waardeloos bent? Op dit niveau van liefde is ellende een natuurlijk gevolg. Kijk ernaar, want door oplettendheid kun jij je erboven verheffen. Je kunt dan meer groeien door liefde dan dat je erdoor valt. Oplettendheid wordt als een ladder van het laagste naar het hoogste... De tweede dimensie komt dichterbij wat Kahlil Gibran zegt in zijn tweede uitspraak: Liefde bezit niet, noch kan het een bezit zijn, want liefde is zichzelf genoeg. Maar weer geeft hij een verkeerde redenering waarom liefde niet bezit en geen bezit zal zijn. Hij zegt: want liefde is zichzelf genoeg – dat is niet zo. Liefde is zichzelf niet genoeg: liefde moet uitgedeeld worden. Er is een enorme overvloedige energie die het behoeft gedeeld te worden. De bloem is zichzelf niet genoeg; het heeft de wind en de zon nodig zodat ze haar verborgen pracht kan bevrijden, haar geurigheid, haar parfum. Als het niet toegestaan wordt haar geur te bevrijden, zal ze in een intens lijden zijn. Liefde lijdt het meest als er niemand is om haar te delen. Het grootste lijden bestaat eruit als je te geven hebt en er niemand is om haar te ontvangen. Liefde bezit niet – dat is waar – noch kan het een bezit zijn – dat is waar. Maar de reden die Kahlil Gibran ervoor geeft is niet juist. Het is poëtisch, maar het heeft geen inzicht in de werkelijkheid van liefde. Liefde is niet bezitterig omdat de essentie van liefde juist vrijheid is. Als je van iemand houdt dan wil je dat diegene absoluut vrij is. En als je van iemand houdt kun je enkel liefhebben als je voordien ook van jezelf hield; dat is een voorwaarde. Je kunt anderen niet liefhebben als je niet intens van jezelf houdt. De eerste, belangrijkste liefde is voor jezelf. Als deze vlam in je begint te branden – liefde voor jezelf... Het is je eeuwenlang niet gezegd, in feite is je het tegenovergestelde geleerd: "Bemin jezelf niet, het is zelfzuchtig," zeggen ze. 'Bemin anderen!' Zelfs Christenen die denken dat ze Christus volgen hebben zijn enorm betekenisvolle uitspraak verkeerd geïnterpreteerd. Hij zegt: 'Bemin je vijanden als jezelf.' Ze hebben slechts een helft ervan genomen; ze zeggen, 'Bemin je vijanden,' maar ze zijn de basisvoorwaarde vergeten. Jezus zegt, 'Bemin je vijanden als jezelf' maar als je niet van jezelf houdt op wat voor manier ga je dan van je vijanden houden? Wat zal het criterium zijn? Eerst moet je van jezelf houden, dan kun je zelfs van je vijanden houden – en natuurlijk van je vrienden! En vanzelf van de geliefde! De eerste liefde moet in jezelf plaats vinden; het is iets innerlijks. Het gebeurt alleen als je stil wordt, bewust, meditatief, als je uit je mind bent. Mind is bezitterig, mind is dictatoriaal, mind is een despoot. Het wenst te domineren, want het centrum van de mind is het ego en het ego is in staat alles te gebruiken – elk middel wat voor handen is. Het kan geld zijn, het kan macht

zijn, het kan kennis zijn, het kan ascese zijn, het kan deugd zijn, het kan liefde zijn – zelfs liefde! Zelfs liefde zal veranderd worden in een paard zodat het ego erop kan rijden. Liefde is alleen dan niet bezitterig als het niet van de mind is, maar Kahlil Gibran weet niets van de geen mind. Meditatie betekent de staat van geen mind. Liefde moet ontstaan in een staat van geen mind; je moet de staat van geen mind bereid hebben zodat liefde kan plaats vinden. Ze komt niet van buiten, ze komt niet van ergens anders. Als jij stil bent, ontspringt ze in jezelf, ze bloeit op binnen in je. Meditatie fungeert als lente, en de bloemen die op de lente hebben gewacht openen zich plotseling. Je innerlijke wezen wordt zo vol geurigheid, het is zo welriekend, je vloeit zo over van geurigheid, je moet het uitdelen. En het is zo veel dat je er niet gierig mee kunt zijn.

Een oud verhaal uit Tibet vertelt:

Een meester weigerde zijn hele leven discipelen aan te nemen. Hoe meer hij weigerde des te beroemder werd hij. Steeds meer mensen kwamen er die vroegen om geïnitieerd te worden, maar hij bleef weigeren. Zijn voorwaarden waren dusdanig dat niemand in staat was hen te vervullen. Hij had slechts een jonge man om hem te verzorgen; hij was ook geen leerling, want hij initieerde nooit iemand. De meester werd oud dus had hij deze jonge man toegestaan... De jonge man wenste de meester te dienen. Hij zei, "Als U me niet wilt initiëren, oké, doe dat dan maar niet, maar laat me hier blijven om u te dienen, om voor uw lichaam te zorgen. U wordt ouder." En hij stond het de jonge man toe.

Op de dag dat hij ging sterven riep hij de jonge man en zei hem, "Loop vlug naar het dorp en zeg de mensen, dat wie geïnitieerd wil worden nu meteen kan komen." De jonge man kon het niet geloven. Hij zei, "Maar wat dan wat de voorwaarden betreft? Je condities zijn zo onmogelijk dat niemand tot nu toe deze kon vervullen." De meester lachte en zei, "Nu kan ik je de waarheid vertellen! De werkelijkheid is dat al deze condities enkel een strategie waren om niet tegen mensen te zeggen dat ik nog niet bereikt heb; dat ik het nog niet heb, dus hoe kan ik het jou geven? Ik wilde nooit zeggen dat ik nog niet de ontwaakte, de gezegende was, dus vond ik deze strategie uit: dat 'jullie zijn nog niet waard om geïnitieerd te worden.' Maar nu is het zover – deze morgen gebeurde het! – en ik ben zo overvol dat ik ervan verlost wil worden. Dus er is helemaal geen voorwaarde. Ga jij nou maar en wie dan ook geïnitieerd wenst te worden breng ze samen en zeg hen dat dit mijn laatste dag is. Als de zon ondergaat zal ik ook van deze wereld verdwijnen, dus er zijn nog maar een paar uren over. Verzamel zo veel mensen als je kunt!" De jonge man kon het niet geloven, maar de Meester zei het dus haastte hij zich. De dorpelingen konden het niet geloven; ze dachten dat het een soort grap moest zijn. De man had zo hardnekkig vastgehouden aan zijn voorwaarden en de voorwaarden waren zo onmogelijk – dat slechts Superman zijn voorwaarden kan vervullen! Deze arme dorpelingen zeiden, "Maar we zijn niet waardig genoeg!" De jonge man zei, "Nu vraagt hij niet meer naar enige geschiktheid van jullie kant. Wie er ook geïnitieerd wenst te worden, wie in de waarheid wenst te delen, is hij bereid te geven." Een paar mensen waren nieuwsgierig; "Wat is er aan de hand?" – dus gewoon uit nieuwsgierigheid, de oude man al zo veel jaren heel goed kennend, volgden ze zonder te geloven enkel omdat ze benieuwd waren.

Iemands vrouw was gestorven en hij zich voelde zich een beetje ellendig dus zei hij, "Oké, het zal best goed zijn om naar de oude man te gaan voor wat vertroosting, en als hij nog wat advies of enige wijsheid te geven heeft, waarom dat niet meegenomen?" Een jonge man had geen werk, hij was pas ontslagen en zat daar maar zonder iets te doen te hebben dus zei hij, "Oké, ik kom ook mee." Zelfs een jong kind die de menigte naar de kluizenaarshut zag gaan, volgde. Hij was die dag niet naar school gegaan en het was een goed excuus dat hij naar de heilige man was gegaan, dus hij ging er ook naar toe. De jonge man keek naar de menigte. Hij kon zijn ogen niet geloven, want hij had zeer wijze mensen zien komen, de zuiverste, de meest onschuldige, de deugdzame, de puriteinen, de asceten, en zij waren allemaal geweigerd. En deze samengeraapte menigte! Hij lachte in zichzelf: "Wat zal er gebeuren? Het hele gedoe scheen eenvoudig idioot! En wat gaat dat kind ervan meekrijgen? En de redenen dat ze komen zijn absurd: iemands vrouw is gestorven, iemand is werkeloos, iemand heeft een vrije dag, het kind heeft gespijbeld." Hij ging mee met de menigte. De Meester vroeg niet eens, "Waarom wens je geïnitieerd te worden?" Hij riep eenvoudig de afzonderlijke personen, en initieerden hen. De jonge man zei, "Ik kan mijn ogen niet geloven! Ik had nooit kunnen bedenken dat dit ooit zou gebeuren!" De Meester zei, "Het is erg eenvoudig. Nu heb ik het en moet ik het geven; toen had ik het niet, en er was niets te geven. En wat heeft het voor zin om je leegte aan iemand te tonen? Dus

pretendeerde ik dat ik het had, maar dat jullie niet klaar ervoor waren. Of je er nu klaar voor bent of niet, maakt niet uit. Ik ben me aan het bevrijden van een last." Dat is altijd de manier van de Meesters geweest. Als de regenwolk vol regenwater is maakt het niet uit of ze op de rotsen neerkomt of op goede grond, of de grond vruchtbaar is of niet. Ze regent eenvoudig! Ze regent zonder enige conditie. Dat is ook de waarheid wat liefde betreft: als je van jezelf houdt, als je liefde geëxplodeerd is, als het een werkelijkheid binnen in je is geworden, deel je haar uit!. Het is zichzelf niet genoeg, het heeft het uitdelen nodig. Zelfs waarheid heeft behoefte gedeeld te worden. Boeddhaschap heeft uitdelen nodig, Christus- bewustzijn heeft uitdelen nodig. Het is onweerstaanbaar, het moet gedeeld worden; er is geen manier om het te vermijden.

Waarom anders reisde Boeddha op hoge leeftijd, hij was tweeëntachtig, en ontmoette en sprak hij nog met mensen? Hij was ziek, hij was oud, hij werd elke dag zwakker, maar hij ging steeds door met reizen. Zijn discipelen zeiden, "Stop nu alstublieft!" En dan antwoordde hij, "Ik kan niet, ik moet geven. Tot de laatste ademtocht moet ik geven." En dat is wat daadwerkelijk gebeurde. Toen hij stervende was, de laatste dag was aangebroken, heeft hij aangekondigd dat nu hij het lichaam ging verlaten: Heeft iemand iets te vragen?" Tienduizend sannyasins hadden zich verzameld, zijn discipelen huilden. Ze zeiden, "U heeft alles beatwoord! U heeft tweeënveertig jaar voortdurend geantwoord, 's morgens, 's middags, 's avonds. U heeft alles gezegd wat wij ooit hebben gedacht of gevraagd of onderzochten – in feite heeft u duizendmaal meer gezegd. Er is niets te vragen." Het was de manier van Boeddha om alles drie keer te vragen. Hij vroeg opnieuw, "Hebben jullie nog iets te vragen.?" Ze weigerden. Hij vroeg opnieuw. "Misschien heeft iemand een vraag en stelt deze niet om mij in dit laatste moment van mijn leven niet lastig te vallen. Maak je geen zorgen, vraag het! Tot mijn laatste adem wens ik uit te delen, ik moet uitdelen." Maar zij weigerden. Ze zeiden, "we hebben geen vragen meer." Toen zei hij, "Vaarwel. Ik kan mijn ogen sluiten, ik kan beginnen te vertrekken." Hij zei, "Eerst zal ik uit het lichaam verdwijnen, dan uit de mind, dan uit het hart, en dan uit mijn ziel. Alsof een kaars wordt uitgedoofd... de vlam verdwijnt... je kunt hem nergens vinden want nu is hij overal." Net toen hij zijn ogen gesloten had en uit het lichaam aan het verdwijnen was en de mind en het derde stadium bereikte, kwam er een man aangerend. Gedurende dertig jaar had hij gewacht om iets te vragen, altijd kwam er het een of ander tussen en kon hij het niet vragen. In feite had hij Boeddha dertig jaar lang niet gezien. Hij had hem altijd willen bezoeken, maar soms waren er klanten, soms waren er gasten aangekomen, soms was zijn vrouw ziek, soms een ander probleem, en hij stelde het altijd uit. De normale manier van de mensheid: uitstel, morgen... "Volgende keer als Boeddha komt zal ik het vragen." Plotseling hoorde hij in het dorp het gerucht dat "Dit is de laatste dag, Boeddha zal er morgen niet meer zijn." Dus sloot hij zijn zaak. Zelfs de klanten waren er nog en ze zeiden, "Wat doe je nu?" Hij zei, "Genoeg is genoeg! – nu kan ik niet meer wachten!" De vrouw zei, "Ik voel me erg ziek" – ze voelen zich altijd erg ziek – "ik heb hoofdpijn!" En als je naar een Boeddha gaat, zal de vrouw altijd hoofdpijn hebben! "Waar ga je naar toe?" Hij zei, "Uit de weg, jij! Ik heb zelfs geen tijd om te antwoorden!" Hij stormde weg. De vrouw volgde, de klanten volgden. "Wat is er aan de hand? Is hij is plotseling gek geworden...? Zo'n berekenende man, een zakenman!" Hij kwam bij de plaats en vroeg aan de discipelen, "Ik wil graag iets vragen!" Ze zeiden, "Het is te laat. Hij had drie keer gevraagd en we hebben geweigerd. En waar was jij dan? Dertig jaar lang is hij door jouw dorp getrokken, Bijna elk jaar is hij erlangs geweest. Waar ben jij geweest?" Hij zei: "Het spijt me, maar ik stelde het steeds uit, denkend dat er altijd weer een morgen komt. Nu kan ik niet meer uitstellen. En ik weet niet of in mijn toekomstig leven ik ooit nog een man als Gautama Boeddha tegenkom. Wie weet? Ik kan deze gelegenheid niet missen!" Er ontstond een twist. Hij zei, "Ik zal het hem vragen!" En zij zeiden, "Nu is het niet mogelijk!" En Boeddha opende zijn ogen. Hij zei, "Dit is niet juist. Ik leef nog steeds – laat hem vragen! Tot de laatste ademhaling, als ik in leven ben zou ik niet willen dat er over me gezegd werd dat 'Boeddha was in leven en een man is gekomen om iets te vragen en hij werd geweigerd.' Laat hem vragen." En hij was bereid te antwoorden. Hij antwoordde... Liefde, waarheid, genade – er is een intrinsieke kern in hen: ze moeten uitgedeeld worden: ze zijn zichzelf niet genoeg. Utdelen is er deel van, maar ze zijn niet bezitterig. De reden is totaal verschillend. De reden is dat liefde eigenlijk vrijheid geeft: het geeft vrijheid aan jezelf, het geeft vrijheid aan anderen. Een liefde die slavernij wordt is geen liefde; het is lust, het is dierlijk, het is niet menselijk. Liefde geeft vrijheid, dan wordt het menselijk. Maar toch is het een soort verbondenheid. Er is een dimensie meer aan liefde. Eerst is liefde een biologische behoefte; in de tweede dimensie is het een psychologische delen; in de derde ben je liefde. In de eerste is het een verhouding, een

bezit; in de tweede is het een verbondenheid, een vriendschap, een vriendelijkheid; in de derde ben je de liefde zelf. Je hele wezen is liefde, je straalt liefde uit! Alleen dan is de liefde tot haar climax gekomen – het heeft het ultieme bereikt, het laatste -- wat je god kunt noemen. Jezus zegt precies, "God is liefde." Ik zou de uitspraak een klein beetje willen veranderen, dezelfde woorden maar een andere schikking. Ik zou willen zeggen: liefde is God – want als je zegt: God is liefde betekent dat eenvoudig dat liefde een van de attributen van God is; er kunnen vele anderen zijn. Ik zeg tegen je: liefde is God – God zelf is niets dan een attribuut van liefde – het is goddelijkheid. En de derde uitspraak van Kahlil Gibran: Liefde heeft geen verlangen dan zichzelf te vervullen. Een mooie verklaring, maar alleen schijnbaar. Dieper bekeken wordt er iets gemist – het moet wel iets missen. Het is niet de fout van Kahlil Gibran: Hij is enkel een dichter, je kunt het hem vergeven. Hij zegt: Liefde heeft geen verlangen dan zichzelf te vervullen. Nee, zelfs dat verlangen is er niet, want liefde zelf is vervulling. Er is geen sprake van enige toekomstige vervulling – er is geen toekomst in liefde. Liefde kent slechts één tijd en dat is dit moment, nu. Liefde is het middel en het einde. Het is vervulling, het is voldoening, en uit deze vervulling is er de geurigheid. Dus tot op zekere hoogte heeft hij gelijk als hij zegt: Liefde heeft geen verlangen... Maar in het tweede deel van de uitspraak, 'Dan zichzelf te vervullen', begaat hij een fout. Dat is ook een verlangen: zichzelf te vervullen. Zelfs dat verlangen is er niet. Liefde heeft geen verlangen, in feite ontstaat liefde slechts als je het punt bereikt hebt van verlangenloosheid. Dat is wat ik, voorbij de mind gaan, noem. Mind heeft verlangens; als je aan de mind voorbijgaat ben je een 'geen mind'. Er zijn geen verlangens, geen herinneringen, geen verbeeldingen, geen fantasieën, geen toekomst, geen verleden. Je bent nu en hier. Ditzelfde lichaam is de Boeddha, Deze plek hier het lotus paradijs.

Vraag 2

Osho, bent U werkelijk God?

Joseph, mijn God! Ben je soms een Duitser of zoiets? Kun je niet een eenvoudige grap verstaan? God bestaat helemaal niet, dus hoe kan ik werkelijk een God zijn? Neem me niet zo ernstig – ik ben helemaal geen serieus mens – dit is gewoon een grap! Maar je moet vast Duits zijn, en misschien ook een Jood.

Een Duitser heeft geen humor – hij lacht alleen als het hem gezegd wordt.

Een Duitser denkt nooit – dat doet zijn baas voor hem.

Een Duitser houdt van afwisseling – vooropgesteld dat het nooit verandert.

Een Duitser begaat nooit een fout -- als hij het doet, doet hij het correct.

Een Duitser houdt van buitenlandse gebruiken – zolang ze Duits zijn.

Een Duitser is ordelijk – zelfs chaos wordt strikt georganiseerd.

Ik heb niets met God te maken. Ik neem niet de verantwoordelijkheid voor het ontstaan van deze wereld... en dit werk doen in zes dagen. Het was absoluut voorbestemd een rotzooi te worden! En de man die nooit eerder zoiets deed kreeg dat klaar in zes dagen, en is sindsdien verdwenen, niets is er meer van hem gehoord. Hij moet uitgefreakt zijn toen hij zag wat hij gedaan had! Maar jij bent zeer bezorgd of ik werkelijk een God ben.

Een Joodse bezorgdheid. Als ik werkelijk een God ben, dan zal Joseph erover denken een sannyasin te worden, maar eerst moet hij het controleren, en nog eens testen: "Is deze man werkelijk een God?"

Een jonge man ging naar het advocatenkantoor van Goldberg en Weinstein. "Kan ik de heer Goldstein spreken?" vroeg hij de secretaresse. "Het spijt me, mijnheer Goldberg is de stad uit." "Kan ik dan de heer Weinstein spreken?" "Het spijt me," antwoordde zij, "Mijnheer Weinstein zit vast." Een week later kwam hij terug. "Kan ik de heer Goldberg spreken?" vroeg hij de secretaresse opnieuw. "Het spijt me, mijnheer Goldberg is de stad uit." "En hoe staat het met de heer Weinstein?" "Het spijt me, Mijnheer Weinstein zit vast." Een week later kwam hij terug. "Kan ik de heer Godberg spreken?" "Het spijt me, de heer Godberg is de stad uit." "Nou laat me dan de heer Weinstein spreken." "Het spijt me, de heer Weinstein zit vast." "Hoor eens" zei hij verontwaardigd tegen de secretaresse, "Ik ben hier drie keer geweest, en iedere keer zeg je me dat de heer Goldberg de stad uit is en de heer Weinstein vast zit. Wat is hier aan de hand?" "Is het niet vreselijk?" antwoordde zij. "Iedere keer als de heer Goldberg de stad uitgaat, bindt hij de heer Weinstein vast.

Joden hebben zo hun eigen manier van denken: alles moet op een zakelijke manier gedaan worden. Ik ben noch een echte noch een onechte God. En waarom ben je bezorgd om mij? Je zou aan jezelf moeten

denken! Dit woord "Bhagwan" is een enorme hulp voor me geweest. Ik zag vele godmensen in India: Satya Sai baba, Maharishi Mahesh Yogi, Muktananda, en vele "etceteranandas". Ik probeerde hen van de buitenkant te bevechten, maar het was moeilijk. Toen dacht ik dat het beter was om een insider te zijn en dan te vechten, dus verklaarde ik mezelf een Bhagwan, ik werd een insider en nu geef ik hen een zware tijd! Zo eenvoudig is dat. Maar jij moet gekomen zijn met je vooroordelen, ideeën over God, en je moet een serieus godsdienstig persoon zijn, vandaar de vraag. Hier moet je al je vooroordelen opzijzetten. Daarom ben ik zo buitensporig – dat is deel van mij werk.

Een succesvol advocaat was getrouwd met een vrouw die onophoudelijk zeurde. Ze zanikte over zijn uiterlijk, over hoeveel hij dronk, over hoe weinig hij van haar hield, over hoe de tuin erbij lag, enzovoort. De advocaat begon langer op zijn kantoor te blijven om haar te mijden. Op een dag, na wekenlang een zekere William Wright te hebben verdedigd die beschuldigd werd van moord, kwam hij erg terneergeslagen thuis. Hij had de zaak verloren en Wright zou die avond geëxecuteerd worden tenzij de gouverneur tot uitstel van executie zou beslissen. Toen hij thuiskwam, begon zijn vrouw, "Waar ben je geweest? Het is na tien!" "Oh zeur, zeur, zeurkous!" zei hij vol walging, en ging zichzelf een drankje inschenken. "Op het moment dat je thuiskomt, begin je meteen te drinken, nog niet eens een groet voor mij!" "Oh, zeur, zeur, zeurpiet!" zuchtte hij. Toen ging hij naar boven om een bad te nemen, tegen zijn vrouw zeggend dat hij een telefoontje van de gouverneur verwachtte. Terwijl hij in bad zat, kwam het bericht dat Wright uitstel was verleend. De vrouw besloot hem het goede nieuws zelf te geven. Toen ze de badkamer binnenkwam stond hij naakt, voorovergebogen het bad schoon te maken. "Ze gaan Wright vanavond niet ophangen," zei ze. Oh, zeur, zeur, zeurkous!" snauwde de advocaat.

Als je vooroordelen hebt moet je in moeilijkheden komen. Je zult alles misverstaan. Hier is alles een grap, niets is er serieus. Noch mijn Bhagwan zijn noch jouw sannyasin zijn is serieus. We spelen gewoon een spel. Ik heb besloten de Meester te zijn en jullie hebben besloten de discipelen te zijn. Soms kunnen we zelfs de rollen verwisselen: jij kunt de Meester zijn en ik kan de leerling zijn! Je zult gewoon een gat moeten graven waarin ik kan zitten en jullie gaan op het podium zitten, dat is alles! En we kunnen eens hartelijk lachen! Een ding moet je onthouden: Ik zal nog steeds spreken en jullie zullen nog steeds luisteren! Een bisschop die een krankzinnigen instituut bezocht werd door de gids vertelt dat een van de inwoners volhield dat hij God was. De bisschop was geïnteresseerd de man de ontmoeten, die een eerbiedwaardige en statige figuur bleek te zijn met een lange witte baard. "Ik begrijp dat U God bent," zei de bisschop. "Dat is juist," antwoordde de oude man met een vriendelijke buiging. "Welnu, er is een ding wat ik erg graag zou weten. Als U in de Bijbel spreekt over het scheppen van de wereld in zes dagen, bedoelt U dit letterlijk of metaforisch?" "Het spijt me," antwoordde de oude baas, "Maar het is mijn gewoonte nooit over werk te spreken."